

Prezes Rady Ministrów

Donald Tusk

Warszawa, dnia /elektroniczny znacznik czasu/

RM-0610-44-26
UD278

Pan Włodzimierz CZARZASTY
Marszałek Sejmu

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu wzmocnienia nadzoru sądowego nad kontrolą operacyjną.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister – Członek Rady Ministrów, Koordynator Służb Specjalnych Tomasz Siemoniak.

Z poważaniem
Donald Tusk
/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Do wiadomości:
wnioskodawca

U S T A W A

z dnia

o zmianie niektórych ustaw w celu wzmocnienia nadzoru sądowego nad kontrolą operacyjną¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2025 r. poz. 636, 718 i 1366 oraz z 2026 r. poz. 187 i 421) w art. 19 :

- 1) w ust. 10 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:
„Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, 3, 8 i 9, sąd uzasadnia.”;
- 2) ust. 14 otrzymuje brzmienie:
„14. Organ Policji, o którym mowa w ust. 1, informuje sąd, który wydał postanowienie o zarządzeniu albo przedłużeniu kontroli operacyjnej, oraz właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1, o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu, a na ich żądanie informuje również o przebiegu tej kontroli w trakcie jej trwania, przedstawiając zebrane dotychczas w jej toku materiały.”;
- 3) po ust. 14 dodaje się ust. 14a w brzmieniu:
„14a. Sąd okręgowy, który wydał postanowienie o zarządzeniu lub przedłużeniu kontroli operacyjnej, oraz właściwy prokurator, o którym mowa w ust. 1, w ramach nadzoru nad jej stosowaniem mogą w każdym czasie, biorąc pod uwagę przesłanki, o których mowa w ust. 7 pkt 3 i 5, wydać postanowienie o przerwaniu kontroli operacyjnej. Sąd i prokurator uzasadniają postanowienie.”;
- 4) ust. 15j otrzymuje brzmienie:
„15j. Organ Policji jest obowiązany do wykonania zarządzenia sądu o zniszczeniu materiałów, o którym mowa w ust. 15h, oraz komisyjnego i protokolarnego zniszczenia materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne. Zniszczenia materiałów dokonuje się w ciągu 3 miesięcy od dnia otrzymania zarządzenia

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, ustawę z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, ustawę z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych, ustawę z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu, ustawę z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, ustawę z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego, ustawę z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej oraz ustawę z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa.

sądu. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ Policji może ten termin przedłużyć o kolejne 3 miesiące. Organ Policji niezwłocznie informuje sąd, o którym mowa w ust. 15h, oraz prokuratora, o którym mowa w ust. 15g, o zniszczeniu tych materiałów.”;

5) ust. 17a otrzymuje brzmienie:

„17a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 17, organ Policji niezwłocznie informuje sąd, który wydał postanowienie o zarządzeniu albo przedłużeniu kontroli operacyjnej, oraz właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1.”;

6) ust. 20 otrzymuje brzmienie:

„20. Na postanowienia sądu, o których mowa w ust. 1, 3, 8, 9 i 14a, właściwemu prokuratorowi, o którym mowa w ust. 1, oraz organowi Policji, który wystąpił z wnioskiem o wydanie tego postanowienia, przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2026 r. poz. 367) w art. 9e:

1) w ust. 11 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, 4, 9 i 10, sąd uzasadnia.”;

2) ust. 15 otrzymuje brzmienie:

„15. Organ Straży Granicznej, o którym mowa w ust. 1, informuje sąd, który wydał postanowienie o zarządzeniu albo przedłużeniu kontroli operacyjnej, oraz właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1, o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu, a na ich żądanie informuje również o przebiegu tej kontroli w trakcie jej trwania, przedstawiając zebrane dotychczas w jej toku materiały.”;

3) po ust. 15 dodaje się ust. 15a w brzmieniu:

„15a. Sąd okręgowy, który wydał postanowienie o zarządzeniu lub przedłużeniu kontroli operacyjnej, oraz właściwy prokurator, o którym mowa w ust. 1, w ramach nadzoru nad jej stosowaniem mogą w każdym czasie, biorąc pod uwagę przesłanki, o których mowa w ust. 8 pkt 3 i 5, wydać postanowienie o przerwaniu kontroli operacyjnej. Sąd i prokurator uzasadniają postanowienie.”;

4) ust. 16j otrzymuje brzmienie:

„16j. Organ Straży Granicznej jest obowiązany do wykonania zarządzenia sądu o zniszczeniu materiałów, o którym mowa w ust. 16h, oraz komisyjnego i protokolarnego

zniszczenia materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne. Zniszczenia materiałów dokonuje się w ciągu 3 miesięcy od dnia otrzymania zarządzenia sądu. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ Straży Granicznej może ten termin przedłużyć o kolejne 3 miesiące. Organ Straży Granicznej niezwłocznie informuje sąd, o którym mowa w ust. 16h, oraz prokuratora, o którym mowa w ust. 16g, o zniszczeniu tych materiałów.”;

5) ust. 18a otrzymuje brzmienie:

„18a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 18, organ Straży Granicznej niezwłocznie informuje sąd, który wydał postanowienie o zarządzeniu albo przedłużeniu kontroli operacyjnej, oraz właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1.”;

6) ust. 19 otrzymuje brzmienie:

„19. Na postanowienia sądu, o których mowa w ust. 1, 4, 9, 10 i 15a, właściwemu prokuratorowi, o którym mowa w ust. 1, oraz organowi Straży Granicznej, który złożył wniosek o wydanie tego postanowienia, przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”;

7) dodaje się ust. 21 w brzmieniu:

„21. Minister właściwy do spraw wewnętrznych przedstawia corocznie Sejmowi i Senatowi informację o działalności określonej w ust. 1-19, w tym informacje i dane, o których mowa w art. 10c ust. 1. Informacja powinna być przedstawiona Sejmowi i Senatowi do dnia 30 czerwca roku następnego po roku nią objętym.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2025 r. poz. 529) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 9 w ust. 2 skreśla się wyrazy „art. 11n, art. 11o,”;

2) uchyla się art. 11n i art. 11o;

3) w art. 11p:

a) w ust. 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia popełnianym przez funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej i Służby Ochrony Państwa oraz strażaków Państwowej Straży Pożarnej, a także pracowników zatrudnionych w tych służbach, ściganym z oskarżenia publicznego, umyślnym przestępstwom określonym w art. 228 § 1 i 3-6, art. 229 § 1 i 3-5, art. 230 § 1, art. 230a § 1, art. 231,

art. 245, art. 246, art. 258, art. 269 oraz art. 299 § 1, 2, 5 i 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks karny (Dz. U. z 2025 r. poz. 383, 1818 i 1872) lub ich wykrycia, ustalenia ich sprawców, uzyskania i utrwalenia dowodów, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z tych przestępstw albo ich równowartości, Biuro może korzystać z informacji:”

b) w ust. 7:

– zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Sąd rozpoznaje wniosek jednoosobowo, przy czym czynności sądu związane z rozpoznawaniem tego wniosku realizowane są w warunkach przewidzianych dla przekazywania, przechowywania i udostępniania informacji niejawnych oraz z odpowiednim zastosowaniem przepisów wydanych na podstawie art. 181 § 2 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2025 r. poz. 46, z późn. zm.²⁾), zwanej dalej „Kodeksem postępowania karnego”.

– dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„W posiedzeniu sądu może wziąć udział wyłącznie przedstawiciel Inspektora Nadzoru Wewnętrznego.”

c) w ust. 11:

– zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Sąd rozpoznaje wniosek jednoosobowo, przy czym czynności sądu związane z rozpoznawaniem tego wniosku realizowane są w warunkach przewidzianych dla przekazywania, przechowywania i udostępniania informacji niejawnych oraz z odpowiednim zastosowaniem przepisów wydanych na podstawie art. 181 § 2 Kodeksu postępowania karnego.”

– dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„W posiedzeniu sądu może wziąć udział wyłącznie prokurator i przedstawiciel Inspektora Nadzoru Wewnętrznego.”

Art. 4. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2026 r. poz. 159) w art. 31:

1) w ust. 11 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, 4, 9 lub 10, sąd uzasadnia.”;

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2025 r. poz. 304, 1178, 1420 i 1872 oraz z 2026 r. poz. 187 i 421.

2) ust. 15 otrzymuje brzmienie:

„15. Organ Żandarmerii Wojskowej, o którym mowa w ust. 1, informuje wojskowy sąd okręgowy oraz właściwego prokuratora do spraw wojskowych o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu, a na ich żądanie informuje również o przebiegu tej kontroli w trakcie jej trwania, przedstawiając zebrane dotychczas w jej toku materiały.”;

3) po ust. 15 dodaje się ust. 15a w brzmieniu:

„15a. Wojskowy sąd okręgowy oraz właściwy prokurator, o którym mowa w ust. 1, w ramach nadzoru nad stosowaniem kontroli operacyjnej mogą w każdym czasie, biorąc pod uwagę przesłanki, o których mowa w ust. 8 pkt 3 i 5, wydać postanowienie o przerwaniu stosowania kontroli operacyjnej. Sąd i prokurator uzasadniają postanowienie. Na postanowienie sądu organowi Żandarmerii Wojskowej oraz prokuratorowi, o których mowa w ust. 1, przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”;

4) ust. 16j otrzymuje brzmienie:

„16j. Organ Żandarmerii Wojskowej jest obowiązany do wykonania zarządzenia sądu o zniszczeniu materiałów, o którym mowa w ust. 16h, oraz komisyjnego i protokolarnego zniszczenia materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne. Zniszczenia materiałów dokonuje się w ciągu 3 miesięcy od dnia otrzymania zarządzenia sądu. W szczególnie uzasadnionych przypadkach organ Żandarmerii Wojskowej może ten termin przedłużyć o kolejne 3 miesiące. Organ Żandarmerii Wojskowej niezwłocznie informuje sąd, o którym mowa w ust. 16h, oraz prokuratora, o którym mowa w ust. 16g, o zniszczeniu tych materiałów.”;

5) ust. 18a otrzymuje brzmienie:

„18a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 18, organ Żandarmerii Wojskowej niezwłocznie informuje sąd, który wydał postanowienie o zastosowaniu kontroli operacyjnej, oraz właściwego prokuratora, o którym mowa w ust. 1.”;

6) ust. 19 otrzymuje brzmienie:

„19. Na postanowienia sądu, o których mowa w ust. 1, 4, 9 i 10, właściwemu prokuratorowi, o którym mowa w ust. 1, oraz organowi Żandarmerii Wojskowej, który wystąpił z wnioskiem o wydanie tego postanowienia, przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2025 r. poz. 902 i 1366 oraz z 2026 r. poz. 26) w art. 27:

1) w ust. 10 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, 3, 8 oraz 9, sąd uzasadnia.”;

2) ust. 11a otrzymuje brzmienie:

„11a. Na postanowienia sądu, o których mowa w ust. 1, 3, 8 i 9, Pierwszemu Zastępcy Prokuratora Generalnego Prokuratorowi Krajowemu i Szefowi ABW przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”;

3) ust. 14 otrzymuje brzmienie:

„14. Szef ABW informuje sąd, który wydał postanowienie o zastosowaniu kontroli operacyjnej, oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu, a na ich żądanie informuje również o przebiegu tej kontroli w trakcie jej trwania, przedstawiając zebrane dotychczas w jej toku materiały.”;

4) po ust. 14 dodaje się ust. 14a w brzmieniu:

„14a. Sąd oraz Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy w ramach nadzoru nad stosowaniem kontroli operacyjnej mogą w każdym czasie, biorąc pod uwagę przesłanki, o których mowa w ust. 7 pkt 3 i 5, wydać postanowienie o przerwaniu stosowania kontroli operacyjnej. Sąd i Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy uzasadniają postanowienie. Na postanowienie sądu Szefowi ABW oraz Pierwszemu Zastępcy Prokuratora Generalnego Prokuratorowi Krajowemu przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”;

5) ust. 15l otrzymuje brzmienie:

„15l. Szef ABW jest obowiązany do wykonania zarządzenia sądu o zniszczeniu materiałów, o którym mowa w ust. 15j, oraz komisijnego i protokolarnego zniszczenia materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne. Zniszczenia materiałów dokonuje się w ciągu 3 miesięcy od dnia otrzymania zarządzenia sądu. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Szef ABW może ten termin przedłużyć o kolejne 3 miesiące. Szef ABW niezwłocznie informuje sąd, o którym mowa w ust. 15j, oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego o zniszczeniu tych materiałów.”;

6) ust. 16a otrzymuje brzmienie:

„16a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 16, Szef ABW niezwłocznie informuje sąd, który wydał postanowienie o zastosowaniu kontroli operacyjnej, oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2025 r. poz. 712 i 718) w art. 17:

1) w ust. 10 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, 3, 8 oraz 9, sąd uzasadnia.”;

2) ust. 14 otrzymuje brzmienie:

„14. Szef CBA informuje sąd, który wydał postanowienie o zastosowaniu kontroli operacyjnej, oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu, a na ich żądanie informuje również o przebiegu tej kontroli w trakcie jej trwania, przedstawiając zebrane dotychczas w jej toku materiały.”;

3) po ust. 14 dodaje się ust. 14a w brzmieniu:

„14a. Sąd Okręgowy w Warszawie oraz Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy w ramach nadzoru nad stosowaniem kontroli operacyjnej mogą w każdym czasie, biorąc pod uwagę przesłanki, o których mowa w ust. 7 pkt 3 i 5, wydać postanowienie o przerwaniu stosowania kontroli operacyjnej. Sąd i Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy uzasadniają postanowienie. Na postanowienie sądu Szefowi CBA oraz Pierwszemu Zastępcy Prokuratora Generalnego Prokuratorowi Krajowemu przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”;

4) ust. 15j otrzymuje brzmienie:

„15j. Szef CBA jest obowiązany do wykonania zarządzenia sądu o zniszczeniu materiałów, o którym mowa w ust. 15h, oraz komisyjnego i protokolarnego zniszczenia materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne. Zniszczenia materiałów dokonuje się w ciągu 3 miesięcy od dnia otrzymania zarządzenia sądu. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Szef CBA może ten termin przedłużyć o kolejne 3 miesiące. Szef CBA niezwłocznie informuje sąd, o którym mowa w ust. 15h, oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego o zniszczeniu tych materiałów.”;

5) ust. 16a i 17 otrzymują brzmienie:

„16a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 16, Szef CBA niezwłocznie informuje sąd, który wydał postanowienie o zastosowaniu kontroli operacyjnej, oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego.

17. Na postanowienia sądu, o których mowa w ust. 1, 3, 8 i 9, Pierwszemu Zastępcy Prokuratora Generalnego Prokuratorowi Krajowemu i Szefowi CBA przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego (Dz. U. z 2026 r. poz. 157) w art. 31:

1) w ust. 8 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, 3, 6 oraz 7, sąd uzasadnia.”;

2) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Na postanowienia sądu, o których mowa w ust. 1, 3, 6 i 7, Pierwszemu Zastępcy Prokuratora Generalnego Prokuratorowi Krajowemu i Szefowi SKW przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.”;

3) ust. 13 otrzymuje brzmienie:

„13. Szef SKW informuje sąd, który wydał postanowienie o zastosowaniu kontroli operacyjnej, oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu, a na ich żądanie informuje również o przebiegu tej kontroli w trakcie jej trwania, przedstawiając zebrane dotychczas w jej toku materiały.”;

4) po ust. 13 dodaje się ust. 13a w brzmieniu:

„13a. Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie oraz Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy w ramach nadzoru nad stosowaniem kontroli operacyjnej mogą w każdym czasie, biorąc pod uwagę przesłanki, o których mowa w ust. 5 pkt 2 i 4, wydać postanowienie o przerwaniu stosowania kontroli operacyjnej. Sąd oraz Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy uzasadniają postanowienie. Na postanowienie sądu Szefowi SKW oraz Pierwszemu Zastępcy Prokuratora Generalnego Prokuratorowi Krajowemu przysługuje zażalenie. Do zażalenia

stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego.”;

5) ust. 14j otrzymuje brzmienie:

„14j. Szef SKW jest obowiązany do wykonania zarządzenia sądu o zniszczeniu materiałów, o którym mowa w ust. 14h, oraz komisyjnego i protokolarnego zniszczenia materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne. Zniszczenia materiałów dokonuje się w ciągu 3 miesięcy od dnia otrzymania zarządzenia sądu. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Szef SKW może ten termin przedłużyć o kolejne 3 miesiące. Szef SKW niezwłocznie informuje sąd, o którym mowa w ust. 14h, oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego o zniszczeniu tych materiałów.”;

6) ust. 15a otrzymuje brzmienie:

„15a. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 15, Szef SKW niezwłocznie informuje sąd, który wydał postanowienie o zastosowaniu kontroli operacyjnej, oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego.”.

Art. 8. W ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2025 r. poz. 1131, 1423, 1820 i 1863 oraz z 2026 r. poz. 415) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 118:

a) w ust. 8:

– zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Sąd przed wydaniem postanowienia, o którym mowa w ust. 1, 3, 6 i 7, zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wnioski, w szczególności zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej zarządzanej w tej sprawie.”,

– dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, 3, 6 i 7, Sąd uzasadnia.”,

b) ust. 13 otrzymuje brzmienie:

„13. Szef Krajowej Administracji Skarbowej informuje Sąd oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu, a na ich żądanie informuje również o przebiegu tej

kontroli w trakcie jej trwania, przedstawiając zebrane dotychczas w jej toku materiały.”,

c) po ust. 13 dodaje się ust. 13a w brzmieniu:

„13a. Sąd i Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy w ramach nadzoru nad stosowaniem kontroli operacyjnej mogą w każdym czasie, biorąc pod uwagę przesłanki, o których mowa w ust. 5 pkt 3 i 5, wydać postanowienie o przerwaniu stosowania kontroli operacyjnej. Sąd i Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy uzasadniają postanowienie. Na postanowienie Sądu Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej oraz Pierwszemu Zastępcy Prokuratora Generalnego Prokuratorowi Krajowemu przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”,

d) ust. 16 otrzymuje brzmienie:

„16. Na postanowienia Sądu, o których mowa w ust. 1, 3, 6 i 7, Pierwszemu Zastępcy Prokuratora Generalnego Prokuratorowi Krajowemu i Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej przysługuje zażalenie.”;

2) w art. 122 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Sąd, niezwłocznie po złożeniu wniosku przez Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego, wydaje postanowienie o dopuszczeniu do wykorzystania w postępowaniu w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe materiałów, o których mowa w ust. 2 pkt 2, gdy jest to niezbędne dla dobra wymiaru sprawiedliwości, a okoliczność nie może być ustalona na podstawie innego dowodu, a także zarządza zniszczenie materiałów, których wykorzystanie w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe jest niedopuszczalne. Zniszczenia materiałów dokonuje się w ciągu 3 miesięcy od dnia otrzymania zarządzenia Sądu. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Szef Krajowej Administracji Skarbowej może ten termin przedłużyć o kolejne 3 miesiące.”;

3) w art. 123:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów uzyskanych na podstawie art. 118 ust. 1 i 3, a także materiałów uzyskanych w wyniku kontroli operacyjnej, o których mowa w art. 122 ust. 4, których zniszczenie zarządził

Sąd, Szef Krajowej Administracji Skarbowej niezwłocznie informuje Sąd oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego.”,

b) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów uzyskanych na podstawie art. 119 ust. 1 i 2, art. 120 ust. 1 i art. 127a ust. 1 i 2 odpowiednio Szef Krajowej Administracji Skarbowej albo naczelnik urzędu celno-skarbowego niezwłocznie informuje Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego albo prokuratora okręgowego właściwego ze względu na siedzibę naczelnika urzędu celno-skarbowego.”.

Art. 9. W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2025 r. poz. 34, z 2024 r. poz. 1871 oraz z 2025 r. poz. 179, 718, 1366 i 1823) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 46 w ust. 1 dodaje się zdanie drugie w brzmieniu:

„Postanowienie, o którym mowa w art. 42 ust. 1 i 4 oraz art. 44, sąd uzasadnia.”;

2) w art. 49 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komendant SOP informuje Sąd Okręgowy w Warszawie oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu, a na ich żądanie informuje również o przebiegu tej kontroli w trakcie jej trwania, przedstawiając zebrane dotychczas w jej toku materiały.”;

3) po art. 49 dodaje się art. 49a w brzmieniu:

„Art. 49a. Sąd Okręgowy w Warszawie oraz Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy w ramach nadzoru nad stosowaniem kontroli operacyjnej mogą w każdym czasie, biorąc pod uwagę przesłanki, o których mowa w art. 42 ust. 2 pkt 3 i 5, wydać postanowienie o przerwaniu kontroli operacyjnej. Sąd i Pierwszy Zastępca Prokuratora Generalnego Prokurator Krajowy uzasadniają postanowienie.”;

4) art. 50 otrzymuje brzmienie:

„Art. 50. Komendant SOP jest obowiązany do wykonania zarządzenia Sądu Okręgowego w Warszawie o zniszczeniu materiałów, o którym mowa w art. 48 ust. 4, oraz komisyjnego i protokolarnego zniszczenia materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne. Zniszczenia materiałów dokonuje się w ciągu 3 miesięcy od dnia otrzymania zarządzenia sądu. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Komendant SOP może ten termin przedłużyć o kolejne 3 miesiące.

Komendant SOP niezwłocznie informuje Sąd Okręgowy w Warszawie oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego o zniszczeniu tych materiałów.”;

5) w art. 53 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. O wydaniu i wykonaniu zarządzenia dotyczącego zniszczenia materiałów, o których mowa w ust. 1, Komendant SOP niezwłocznie informuje Sąd Okręgowy w Warszawie oraz Pierwszego Zastępcę Prokuratora Generalnego Prokuratora Krajowego.”;

6) w art. 54 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na postanowienia sądu, o których mowa w art. 42 ust. 1 i 4, art. 44 i art. 49a, Pierwszemu Zastępcy Prokuratora Generalnego Prokuratorowi Krajowemu oraz Komendantowi SOP przysługuje zażalenie. Do zażalenia stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.”.

Art. 10. Obowiązków i uprawnień, o których mowa w:

- 1) art. 19 ust. 14, 14a, 15j i 17a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 2) art. 9e ust. 15, 15a, 16j i 18a ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 3) art. 31 ust. 15, 15a, 16j i 18a ustawy zmienianej w art. 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 4) art. 27 ust. 14, 14a, 15l i 16a ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 5) art. 17 ust. 14, 14a, 15j i 16a ustawy zmienianej w art. 6, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 6) art. 31 ust. 13, 13a, 14j i 15a ustawy zmienianej w art. 7, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 7) art. 118 ust. 13 i 13a oraz art. 123 ust. 3 ustawy zmienianej w art. 8, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 8) art. 49 ust. 2, art. 49a, art. 50 i art. 53 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 9, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą

– nie stosuje się w przypadku kontroli operacyjnej zarządzanej przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 11. Zezwolenie, o którym mowa w art. 9 ust. 1 ustawy zmienianej w art. 3, nie dotyczy sytuacji, o których mowa w art. 11n i art. 11o ustawy zmienianej w art. 3 w brzmieniu dotychczasowym, z wyjątkiem dokumentów i materiałów, które sąd okręgowy lub prokurator Biura Lustracyjnego lub oddziałowego biura lustracyjnego Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu uzna za niezbędne w związku z wykonywaniem ich zadań określonych w ustawie z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2025 r. poz. 1519) oraz w ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2023 r. poz. 102).

Art. 12. Pierwszą informację, o której mowa w art. 9e ust. 21 ustawy zmienianej w art. 2, minister właściwy do spraw wewnętrznych przedstawia Sejmowi i Senatowi w terminie do dnia 30 czerwca 2027 r.

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

Obecny system nadzoru i kontroli działalności służb państwowych uprawnionych do realizowania kontroli operacyjnej¹, zwanych dalej „uprawnionymi podmiotami”, jest efektem ciągłej ewolucji rozwiązań, których fundamenty zostały położone przez ustawodawcę na początku lat 90. XX wieku. Obecnie w Polsce obowiązują standardy charakterystyczne dla państw demokratycznych, w których nadzór i kontrola nad tymi podmiotami są sprawowane przez wiele instytucji, uwzględniając zasadę podziału i równowagi władz.

Nadzór i kontrola uprawnionych podmiotów, jako wyspecjalizowanych organów administracji rządowej, jest realizowana w Rzeczypospolitej Polskiej na trzech płaszczyznach, tj. przez rząd (Radę Ministrów: właściwych ministrów oraz Prezesa Rady Ministrów) będący władzą wykonawczą, Sejm będący organem ustawodawczym oraz kontrolnym wobec władzy wykonawczej, a także sądy reprezentujące władzę sądowniczą oraz inne wyspecjalizowane organy państwa.

Działalność operacyjna uprawnionych podmiotów, w tym służb specjalnych (Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego oraz Służby Kontrwywiadu Wojskowego), posiadających uprawnienia do niejawnego uzyskiwania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej treści komunikatów i informacji w formie tzw. kontroli operacyjnej, podlega nadzorowi organów władzy sądowniczej, który sprawowany jest przez sędziów posiadających konstytucyjne i ustawowe gwarancje niezawisłości i niezależności od innych organów państwowych.

Z uwagi na fakt, iż to sądy zarządzają przeprowadzenie kontroli operacyjnej, nadzór przez nie realizowany jest sprawowany w zakresie potencjalnie najdalej idącej ingerencji w prawa i wolności obywatelskie. Powierzenie sądom nadzoru nad działaniami uprawnionych podmiotów w tym zakresie ma kluczowe znaczenie dla całego systemu demokratycznego nadzoru nad tymi służbami, ponieważ organy władzy sądowniczej charakteryzują się niezależnością, w tym neutralnością polityczną sędziów, oraz uprawnieniami niezależnego dostępu do informacji o działalności operacyjnej służb.

Obowiązujące rozwiązania ustawowe pozwalają właściwym sądom (tj. właściwym miejscowo sądom okręgowym bądź Sądowi Okręgowemu w Warszawie oraz Wojskowemu

¹ Obecnie uprawnienia takie posiadają: Policja, Straż Graniczna, Inspektor Nadzoru Wewnętrznego, Żandarmeria Wojskowa, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralne Biuro Antykorupcyjne, Służba Kontrwywiadu Wojskowego, Krajowa Administracja Skarbowa oraz Służba Ochrony Państwa.

Sądowi Okręgowemu w Warszawie – w przypadku służb specjalnych) utrzymać pieczę nad działalnością uprawnionych podmiotów najsilniej ingerującą w prywatność obywateli za pomocą wydawania postanowień o zarządzeniu kontroli operacyjnej.

Sądy te wydają także postanowienia o wyrażeniu zgody na przeprowadzenie kontroli operacyjnej w przypadkach niecierpiących zwłoki, jeżeli mogłoby to spowodować utratę informacji lub zatarcie albo zniszczenie dowodów przestępstwa. W takiej szczególnej sytuacji szef (komendant) uprawnionego podmiotu, który zarządził przeprowadzenie kontroli operacyjnej, występuje z jednoczesnym wnioskiem do sądu o wydanie postanowienia w tej sprawie. W razie nieudzielenia przez sąd zgody w terminie 5 dni od dnia zarządzenia kontroli operacyjnej przez szefa (komendanta) uprawnionego podmiotu, wstrzymuje on kontrolę operacyjną oraz poleca protokolarne, komisyjne zniszczenie materiałów zgromadzonych podczas jej stosowania. Także w procesie przedłużenia kontroli operacyjnej kluczowa jest zgoda właściwego sądu rozpatrującego wniosek.

W przypadku uzyskania w drodze kontroli operacyjnej materiałów istotnych dla bezpieczeństwa państwa, szef (komendant) uprawnionego podmiotu może wnioskować o ich zachowanie. Decyzje w tej sprawie podejmuje jednak sąd, który przed wydaniem postanowienia zapoznaje się z materiałami uzasadniającymi wniosek, w szczególności z materiałami zgromadzonymi podczas stosowania kontroli operacyjnej, której wniosek dotyczy.

W świetle obowiązujących regulacji prawnych nie jest zatem możliwe zainicjowanie przez uprawnione podmioty kontroli operacyjnej oraz jej prowadzenie lub przedłużenie bez uzyskania zgody właściwego sądu, co zapewnia cywilną kontrolę działalności tych służb w omawianym zakresie.

Niemniej jednak w obecnym reżimie prawnym dostrzega się obszary nieobjęte nadzorem sądowym, którego sprawowanie jest uzasadnione w demokratycznym państwie prawnym. Aby wyeliminować te luki, projektodawca uznaje za zasadne wprowadzenie następujących rozwiązań prawnych, mając na względzie, że projektowane przepisy są uzupełnieniem już istniejących rozwiązań prawnych przyznających sądom kompetencję w zakresie nadzoru nad działalnością w obszarze prowadzenia kontroli operacyjnej.

Nowe kompetencje przyznawane sądom na mocy projektowanej ustawy znajdują zastosowanie wobec podmiotów, które posiadają uprawnienia do podejmowania kontroli operacyjnej, poprzez dokonanie projektowaną ustawą nowelizacji:

- 1) ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji – art. 1 projektu;

- 2) ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej – art. 2 projektu;
- 3) ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych – art. 3 projektu;
- 4) ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych – art. 4 projektu;
- 5) ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu – art. 5 projektu;
- 6) ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym – art. 6 projektu;
- 7) ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Służbie Kontrwywiadu Wojskowego oraz Służbie Wywiadu Wojskowego – art. 7 projektu;
- 8) ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej – art. 8 projektu;
- 9) ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa – art. 9 projektu.

Proponuje się zobowiązać właściwy sąd do każdorazowego uzasadniania postanowienia, którego przedmiotem jest decyzja w sprawie kontroli operacyjnej, bez względu na to, czy materiały (w tym dokumenty) przedłożone przez uprawniony podmiot wystarczająco uzasadniają zarządzenie albo przedłużenie kontroli operacyjnej czy też nie. Zmiany te wprowadza się w art. 1 pkt 1, art. 2 pkt 1, art. 4 pkt 1, art. 5 pkt 1, art. 6 pkt 1, art. 7 pkt 1, art. 8 pkt 1 lit. a tiret drugie oraz art. 9 pkt 1 projektowanej ustawy.

Ponadto proponuje się zapewnić bieżący dostęp właściwego sądu do wyników kontroli operacyjnej, także w przypadku gdy w toku tej kontroli nie uzyskano dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego. Dlatego też szef (komendant) uprawnionego podmiotu, w przypadku zarządzenia kontroli operacyjnej, będzie zobowiązany poinformować sąd, który wydał postanowienie o zastosowaniu kontroli operacyjnej, oraz właściwego prokuratora o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu. W przypadku wystosowania przez właściwy sąd żądania informacji o przebiegu tej kontroli w trakcie jej trwania, w postaci zebranych dotychczas w jej toku materiałów, będą przekazywane temu sądowi także w trakcie trwania kontroli operacyjnej. Zmiany te wprowadza się w art. 1 pkt 2, art. 2 pkt 2, art. 4 pkt 2, art. 5 pkt 3, art. 6 pkt 2, art. 7 pkt 3, art. 8 pkt 1 lit b oraz art. 9 pkt 2 projektowanej ustawy.

Jako uzupełnienie ww. mechanizmu przewiduje się przyznanie właściwemu sądowi i prokuratorowi uprawnienia do wydania w każdym czasie postanowienia o przerwaniu stosowania kontroli operacyjnej, które należy uzasadnić. Rozwiązanie to jest komplementarne w stosunku do wprowadzanego mechanizmu nadzoru nad kontrolą operacyjną podczas jej trwania. Uzyskawszy informacje o przebiegu kontroli operacyjnej, sąd i prokurator będą mogli postanowić o przerwaniu jej stosowania. Jednocześnie wskazano przesłanki, które sąd i prokurator powinni wziąć pod uwagę przy rozstrzygnięciu, tj. okoliczności uzasadniające potrzebę zastosowania kontroli operacyjnej, w tym stwierdzoną bezskuteczność lub nieprzydatność innych środków, a także cel, czas i rodzaj prowadzonej kontroli operacyjnej.

Na postanowienie sądu przysługiwać będzie zażalenie szefowi (komendantowi) uprawnionego podmiotu oraz właściwemu prokuratorowi. Należy przy tym zauważyć, że zażalenie nie będzie przysługiwać na postanowienie prokuratora. Jest to rozwiązanie spójne systemowo z pozostałymi regulacjami związanymi z kontrolą operacyjną, jak i ustrojową rolą prokuratora w nadzorze nad stosowaniem tej instytucji. Podkreślenia wymaga, że o ile podmiotem wnoszącym jest dana służba, chcąc stosować kontrolę operacyjną, to elementem koniecznym jest zgoda właściwego prokuratora. Zgoda już na samo złożenie wniosku jest przy tym elementem szczególnego nadzoru prokuratora, który samodzielnie ocenia zaistnienie przesłanek stosowania kontroli operacyjnej. W konsekwencji brak takiej zgody uniemożliwia dalsze procedowanie wniosku i *de facto* stanowi przesłankę negatywną uwzględnienia wniosku. Z charakteru nadzoru wynika fakt, że brak takiej zgody nie podlega jakiegokolwiek formie zaskarżenia przez organ wnoszący. Jest to też element gwarancyjny, zapewniający, że dwa organy administracji samodzielnie oceniły przesłanki stosowania kontroli operacyjnej, uznały je za spełnione i przed sądem wnoszą o wydanie zarządzenia o jej zastosowaniu. Skoro prokurator dysponuje uprawnieniem do wyrażania zgody na wnioskowanie przez daną służbę o zastosowanie kontroli operacyjnej (które nie podlega zaskarżeniu), a brak takiej zgody jest przesłanką negatywną zarządzenia kontroli operacyjnej, to w sytuacji, gdy poweźmie przekonanie, że dalsze stosowanie tej kontroli jest niezasadne, powinien mieć możliwość zmanifestowania braku swojej zgody na dalsze jej stosowanie. Odzwierciedleniem tego jest proponowane w projekcie ustawy postanowienie prokuratora o przerwaniu stosowania kontroli operacyjnej, które jest właśnie wyrazem braku dalszej zgody na jej stosowanie. Jednocześnie, skoro pozycja ustrojowa prokuratora oraz jego rola w sprawowaniu nadzoru nad kontrolą operacyjną wymaga, aby decyzja w sprawie zgody była wynikiem samodzielnej oceny zaistnienia przesłanek jej stosowania (co oznacza brak

możliwości odwołania się organu od decyzji prokuratora), także analogiczna decyzja w przedmiocie braku dalszej zgodny na kontynuowanie kontroli operacyjnej (czym jest w istocie postanowienie o przerwaniu stosowania kontroli operacyjnej) nie może przewidywać odwołania. Zmiany wprowadzające uprawnienie właściwego sądu i prokuratora do wydania w każdym czasie postanowienia o przerwaniu stosowania kontroli operacyjnej znalazły się w art. 1 pkt 3 i 6, art. 2 pkt 3 i 6, art. 4 pkt 3, art. 5 pkt 4, art. 6 pkt 3, art. 7 pkt 4, art. 8 pkt 1 lit. c oraz art. 9 pkt 3 i 6 projektowanej ustawy.

Dotychczasowe rozwiązania zobowiązywały szefa (komendanta) do niezwłocznego, komisyjnego i protokolarnego zniszczenia materiałów, których wykorzystanie w postępowaniu karnym jest niedopuszczalne. O ich zniszczeniu powiadamiany był właściwy prokurator. Aby wzmocnić niezależny nadzór w tym zakresie, szef (komendant) będzie zobowiązany do powiadamiania także właściwego sądu. Dodatkowo wprowadzono rozwiązanie, zgodnie z którym zniszczenia materiałów dokonuje się w ciągu 3 miesięcy od dnia otrzymania zarządzenia sądu, ale w szczególnie uzasadnionych przypadkach szef (komendant) może ten termin przedłużyć o kolejne 3 miesiące. Zmiany te wprowadza się w art. 1 pkt 4, art. 2 pkt 4, art. 4 pkt 4, art. 5 pkt 5, art. 6 pkt 4, art. 7 pkt 5, art. 8 pkt 2 oraz art. 9 pkt 4 projektowanej ustawy.

Projektowana ustawa zapewnia także właściwemu sądowi dostęp do informacji w przedmiocie wydania i wykonania zarządzenia szefa (komendanta) uprawnionego podmiotu dotyczącego zniszczenia materiałów zgromadzonych w trakcie stosowania kontroli operacyjnej, które nie stanowią informacji potwierdzającej zaistnienie przestępstwa (lub nie są istotne dla bezpieczeństwa państwa – w przypadku ABW). Szef (komendant) uprawnionego podmiotu będzie zobowiązany do niezwłocznego poinformowania o realizacji powyższych działań właściwego prokuratora oraz sąd, który wydał postanowienie o zastosowaniu kontroli operacyjnej. Zmiany te wprowadza się w art. 1 pkt 5, art. 2 pkt 5, art. 4 pkt 5, art. 5 pkt 6, art. 6 pkt 5, art. 7 pkt 6, art. 8 pkt 3 oraz art. 9 pkt 5 projektowanej ustawy.

W celu zapewnienia spójności rozwiązań funkcjonujących w odniesieniu do służb podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych w zakresie realizacji obowiązków informacyjnych wobec Sejmu i Senatu, związanych ze stosowaniem kontroli operacyjnej, w art. 9e ust. 21 ustawy z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej nałożono na ministra właściwego do spraw wewnętrznych obowiązek przedstawienia corocznie Sejmowi i Senatowi informacji o działalności określonej w art. 9e ust. 1–19, w tym informacji i danych, o których mowa w art. 10c ust. 1 tej ustawy.

Jednocześnie w ustawie z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych proponuje się w art. 3 pkt 2 projektu uchylenie art. 11n ww. ustawy stanowiącego podstawę prawną do zarządzania kontroli operacyjnej, na wniosek Inspektora Nadzoru Wewnętrznego (INW), przy wykonywaniu czynności operacyjno-rozpoznawczych podejmowanych w stosunku do funkcjonariuszy Policji, Straży Granicznej i Służby Ochrony Państwa oraz strażaków Państwowej Straży Pożarnej, a także pracowników zatrudnionych w tych służbach w celu zapobieżenia, wykrycia, ustalenia sprawców, a także uzyskania i utrwalenia dowodów, ściganych z oskarżenia publicznego, umyślnych przestępstw określonych w art. 228 § 1 i 3–6, art. 229 § 1 i 3–5, art. 230 § 1, art. 230a § 1, art. 231, art. 245, art. 246, art. 258, art. 269 oraz art. 299 § 1, 2, 5 i 6 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny. Proponuje się także uchylenia art. 11o, który dotyczy instytucji zakupu kontrolowanego. Proponowane zmiany wynikają z faktu, że INW jest organem, przy pomocy którego minister właściwy do spraw wewnętrznych sprawuje nadzór nad służbami mu podległymi lub przez niego nadzorowanym. W tym kontekście stosowanie kontroli operacyjnej, a zatem instrumentu najmocniej ingerującego w prywatność jednostki, w celu realizacji zadań z zakresu nadzoru, nawet obejmujących także rozpoznawanie, zapobieganie i wykrywanie przestępstw, jest rozwiązaniem nieproporcjonalnym. Wystarczające wydaje się uprawnienie do realizacji tych zadań w formie czynności operacyjno-rozpoznawczych (art. 11m). Biorąc pod uwagę dotychczasowe doświadczenia związane z funkcjonowaniem INW, rezygnacja z tych uprawnień nie wpłynie negatywnie na realizację jego zadań ustawowych.

Dodatkowo wprowadzono rozwiązanie ujednolicające, zgodnie z którym na wszystkie postanowienia sądu w przedmiocie zarządzenia i przedłużenia kontroli operacyjnej (a także na postanowienie sądu o przerwaniu kontroli operacyjnej) zażalenie będzie przysługiwało także właściwemu prokuratorowi. Zmiany te wprowadza się w art. 1 pkt 6, art. 2 pkt 6, art. 4 pkt 6, art. 5 pkt 2, art. 6 pkt 5, art. 7 pkt 2, art. 8 pkt 1 lit. d i art. 9 pkt 6 projektowanej ustawy.

Proponuje się, aby przedmiotowa ustawa weszła w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa oraz w związku z § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów projekt został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej, gdyż materia objęta projektem pozostaje w gestii państw członkowskich Unii Europejskiej i nie podlega harmonizacji. Z tego względu projekt ustawy nie został przedstawiony właściwym instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projekt ustawy nie dotyczy funkcjonowania samorządu terytorialnego i w związku z tym nie podlega zaopiniowaniu przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych i w związku z tym nie podlega obowiązkowi notyfikacji.

Z uwagi na ograniczony zakres podmiotowy, jakim jest działalność uprawnionych podmiotów i nadzór nad nią, projekt ustawy nie ma wpływu na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców.

Projekt ustawy nie określa zasad podejmowania, wykonywania lub zakończenia działalności gospodarczej w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2025 r. poz. 1480, z późn. zm.).

W stosunku do przedmiotowego projektu ustawy nie była dokonywana ocena OSR w trybie § 32 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów.

<p>Nazwa projektu: Projekt ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu wzmocnienia nadzoru sądowego nad kontrolą operacyjną</p> <p>Ministerstwa wiodące: Kancelaria Prezesa Rady Ministrów (KPRM) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji Ministerstwo Obrony Narodowej Ministerstwo Finansów</p> <p>Organy współpracujące: Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego Szef Służby Kontrwywiadu Wojskowego</p> <p>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu Radosław Kujawa – Sekretarz Stanu w KPRM</p> <p>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu Departament Koordynacji Służb Specjalnych KPRM; tel. 22 6946296</p>	<p>Data sporządzenia 24.03.2026 r.</p> <p>Źródło: Inicjatywa własna</p> <p>Nr w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów: UD278</p>
---	---

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Obecny system nadzoru i kontroli działalności podmiotów uprawnianych do realizacji kontroli operacyjnej, zwanych uprawnionymi podmiotami, jest efektem ciągłej ewolucji rozwiązań, których fundamenty zostały położone przez ustawodawcę na początku lat 90. XX wieku. Obecnie w Polsce obowiązują standardy typowe dla państw demokratycznych, w których nadzór i kontrola nad uprawnionymi podmiotami są sprawowane przez wiele organów państwa, uwzględniając zasadę podziału i równowagi władz.

Działalność operacyjna podmiotów posiadających uprawnienia do niejawnego uzyskiwania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej treści komunikatów i informacji w formie tzw. kontroli operacyjnej podlega w szczególności nadzorowi organów władzy sądowniczej, który sprawowany jest przez sędziów posiadających konstytucyjne i ustawowe gwarancje niezawisłości i niezależności od innych organów państwowych.

Obowiązujące rozwiązania ustawowe pozwalają właściwym miejscowo sądom okręgowym (w tym Sądowi Okręgowemu w Warszawie oraz Wojskowemu Sądowi Okręgowemu w Warszawie) utrzymać pieczę nad działalnością uprawnionych podmiotów najsilniej ingerującą w prywatność obywateli za pomocą wydawania postanowień o zarządzeniu albo przedłużeniu kontroli operacyjnej, jak też o zatwierdzeniu kontroli zarządzonej w trybie niecierpiącym zwłoki. Niemniej jednak w obecnym reżimie prawnym dostrzega się obszary nieobjęte nadzorem sądowym, którego sprawowanie należy uznać za uzasadnione w demokratycznym państwie prawnym.

Kontrola operacyjna jest instrumentem mocno ingerującym w prywatność jednostki. Dlatego też uprawnienie to powinno być przyznane jedynie tym podmiotom, dla realizacji zadań, zgodnie z zasadą proporcjonalności. Stałym zadaniem państwa jest weryfikacja, czy realizowane przez poszczególne służby zadania uzasadniają przyznanie tak daleko idących uprawnień. W tym zakresie dotychczasowe doświadczenia związane z funkcjonowaniem Inspektora Nadzoru Wewnętrznego, w szczególności w kontekście zadań realizowanych przez ten podmiot, wskazują, że nie ma uzasadnienia dla stosowania zarówno kontroli operacyjnej (art. 11n), jak i zakupu kontrolowanego (art. 11o).

2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projektowane przepisy są uzupełnieniem już istniejących rozwiązań prawnych przyznających sądom kompetencje w zakresie nadzoru nad działalnością uprawnionych podmiotów w obszarze prowadzenia kontroli operacyjnej. Kompetencje przyznawane właściwym sądom na mocy projektowanej ustawy znajdą zastosowanie wobec wszystkich uprawnionych podmiotów, które posiadają uprawnienia do realizowania kontroli operacyjnej.

Kluczowe rozwiązania zaproponowane w projekcie ustawy obejmują:

- 1) zapewnienie dostępu właściwego sądu do wyników kontroli operacyjnej, także w przypadku gdy w toku kontroli nie uzyskano dowodów pozwalających na wszczęcie postępowania karnego lub mających znaczenie dla toczącego się postępowania karnego. Szef (komendant) uprawnionego podmiotu, w przypadku zarządzenia kontroli operacyjnej, będzie zobowiązany poinformować sąd, który wydał postanowienie o zastosowaniu kontroli operacyjnej, oraz właściwego prokuratora o wynikach kontroli operacyjnej po jej zakończeniu. W przypadku

- wystosowania przez właściwy sąd żądania informacji o przebiegu tej kontroli w trakcie jej trwania, w postaci zebranych dotychczas w jej toku materiałów, będą przekazywane także w trakcie trwania kontroli operacyjnej;
- 2) przyznanie właściwemu sądowi i prokuratorowi uprawnienia do wydania w każdym czasie postanowienia o przerwaniu stosowania kontroli operacyjnej. Na postanowienie sądu przysługiwać będzie zażalenie szefowi (komendantowi) uprawnionego podmiotu oraz właściwemu prokuratorowi;
 - 3) zapewnienie właściwemu sądowi dostępu do informacji w przedmiocie wydania i wykonania zarządzenia szefa (komendanta) uprawnionego podmiotu dotyczącego zniszczenia materiałów zgromadzonych w trakcie kontroli operacyjnej, które nie są istotne dla bezpieczeństwa narodowego lub nie stanowią informacji potwierdzającej zaistnienie przestępstwa. Szef (komendant) będzie zobowiązany do niezwłocznego poinformowania o realizacji powyższych działań właściwego prokuratora oraz sąd, który wydał postanowienie o zastosowaniu kontroli operacyjnej;
 - 4) zniesienie uprawnienia Inspektora Nadzoru Wewnętrzny (INW) do stosowania kontroli operacyjnej (art. 11n) oraz instytucji zakupu kontrolowanego (art. 11o). Biorąc pod uwagę dotychczasowe doświadczenia związane z funkcjonowaniem INW, rezygnacja z tych uprawnień nie wpłynie negatywnie na realizację jego zadań ustawowych.

3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?

W kontekście projektowanej ustawy na uwagę zasługuje system nadzoru sądowego funkcjonujący w Wielkiej Brytanii. Należy podkreślić, iż zarówno samo stosowanie przez służby instrumentów pozyskiwania informacji, jak również tryb autoryzacji i kontroli nad ich wykorzystywaniem, uregulowane zostały jednolicie dla wszystkich służb specjalnych w ustawie The Regulation of Investigatory Powers Act 2000 (RIPA). Ponadto w Wielkiej Brytanii funkcjonuje w oparciu o ww. przepisy tzw. Trybunał IPT (The Investigatory Powers Tribunal), który jest niezależnym sądem orzekającym w sprawach skarg dotyczących działalności brytyjskich służb specjalnych. Jest to jedyny sąd rozpatrujący skargi przeciwko tym podmiotom w trybie ustawy o prawach człowieka z 1998 roku. Trybunał posiada szerokie kompetencje w zakresie stosowania środków mających na celu przywrócenie stanu zgodnego z prawem oraz środków o charakterze odszkodowawczym, np. może on nakazać wstrzymanie określonych działań, uchylić wydane uprzednio zgody na wykonywanie określonych czynności, nakazać zniszczenie materiałów czy też orzec o zastosowaniu środków kompensacyjnych.

W przypadku USA najważniejszym organem władzy sądowniczej, który pełni nadzór nad tzw. wspólnotą wywiadowczą, jest Foreign Intelligence Surveillance Court (FISC), który jest sądem federalnym właściwym w sprawach inwigilacji związanej z działaniami wywiadowczymi, ustanowionym na podstawie ustawy Foreign Intelligence Surveillance Act (FISA) z 1978 r. Sąd ten zatwierdza wnioski służb specjalnych o stosowanie inwigilacji m.in. w celu zapobiegania działalności szpiegowskiej przeciwko Stanom Zjednoczonym Ameryki.

Analiza porównawcza prawa krajowego i praktyki trzydziestu pięciu państw dotyczące regulacji związanych ze stosowaniem kontroli operacyjnej (niejawnego nadzoru) została przedstawiona przez Europejski Trybunał Praw Człowieka w wyroku z dnia 28 maja 2024 r. w sprawie Pietrzak i Bychawska-Siniarska i inni p. Polsce (skargi nr 72038/17 i 25237/18). Jak wskazał Trybunał informacje otrzymane od państw objętych badaniem pokazują, że w większości z nich (trzydzieści jeden państw) nadzór prowadzony w celu zwalczania przestępczości podlega uprzedniej kontroli organu sądowego. Ponadto wydaje się, że piętnaście z ww. państw wprowadziło, oprócz kontroli nadzoru *a priori*, także kontrolę *a posteriori*. Jest ona realizowana przez sądy (dziewięć państw), organy wykonawcze (jedno państwo), organy parlamentarne (dwa państwa) lub organy hybrydowe (trzy państwa). Ponadto niektóre z badanych państw wprowadziły przepisy dotyczące sytuacji nadzwyczajnych, w których prokurator może zezwolić na nadzór, ale musi on zostać przerwany, jeśli w krótkim czasie nie zostanie uzyskana zgoda sądu. W odniesieniu do nadzoru prowadzonego przez uprawnione podmioty w celu zapobiegania niektórym poważnym przestępstwom lub ochrony bezpieczeństwa, lub podstawowych interesów państwa, odpowiednie ustawodawstwo osiemnastu z tych państw uzależnia wprowadzenie przedmiotowego nadzoru od uprzedniego zezwolenia organu sądowego lub organu wykonawczego (trzy państwa) czy też organu mieszanego lub hybrydowego (sześć państw). Z drugiej strony tylko pięć państw przewiduje kontrolę sądową środków nadzoru tego typu *a posteriori*, wyłącznie lub w uzupełnieniu innych mechanizmów kontroli. W szczególności we Francji kontrola, o której mowa, jest przeprowadzana przez organ zwany Conseil d'Etat (Radę Stanu), który, jeśli stwierdzi, że zastosowany środek nadzoru jest niezgodny z prawem, unieważnia odpowiednie zezwolenie, nakazuje zniszczenie danych zebranych w ramach nadzoru i informuje zainteresowaną osobę o jej statusie ofiary niezgodnego z prawem nadzoru. Podobnie w Wielkiej Brytanii, Investigatory Powers Tribunal rozpatruje skargi osób fizycznych dotyczące prowadzonego wobec nich nadzoru. Wreszcie w trzech państwach kontrola środków nadzoru *a posteriori* została powierzona organom podlegającym władzy wykonawczej. W trzynastu z tych państw kontrola przedmiotowego nadzoru *a posteriori* jest przeprowadzana przez parlamenty krajowe, komisje lub komitety parlamentarne, a w ośmiu innych państwach kontrola ta jest powierzona organom hybrydowym. Wreszcie w trzech z ww. państw przedmiotowe służby państwowe są nadzorowane przez organy władzy wykonawczej.

Dwadzieścia jeden państw objętych badaniem nakłada na organy stosujące nadzór do celów zwalczania przestępczości obowiązek powiadomienia zainteresowanej osoby po przeprowadzeniu nadzoru. Osiem państw wskazało, że ich ustawodawstwo przewiduje taki obowiązek w odniesieniu do nadzoru prowadzonego w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego. Ponadto sześć innych krajów nie wprowadziło żadnych zobowiązań w tym obszarze. W niektórych z ośmiu państw, o których mowa powyżej, właściwy organ może sprzeciwić się takiemu powiadomieniu, jeśli istnieje zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego lub życia lub zdrowia osób prywatnych, lub jeśli istnieje ryzyko utrudnienia dochodzenia w sprawie karnej. W większości z trzydziestu pięciu państw objętych badaniem osoba fizyczna, która była przedmiotem nadzoru, może, w zależności od przypadku, albo zakwestionować go przed sądem powszechnym, składając odwołanie od decyzji zezwalającej na nadzór, albo zwrócić się do właściwego sądu o zbadanie legalności nadzoru i/lub zakwestionować legalność dowodów uzyskanych w wyniku nadzoru. Ponadto dziewięć zainteresowanych państw wprowadziło podobne środki zaradcze w odniesieniu do niejawnego nadzoru prowadzonego w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego. W przypadku szkody wyrządzonej osobie fizycznej przez środek nadzoru zastosowany bez jej wiedzy dana osoba może, w zależności od danego państwa, albo domagać się odszkodowania w formie powództwa o odszkodowanie, albo żądać wszczęcia postępowania przeciwko agentom właściwych służb państwowych, których uważa za odpowiedzialnych za nadużycia. Ponadto jedenaście państw wprowadziło specjalne środki odwoławcze w tym obszarze, zamiast lub oprócz odwołań sądowych. Rozpatrywanie odwołań złożonych w tym kontekście powierza się, w zależności od przypadku, organom hybrydowym podobnym do tych odpowiedzialnych za nadzór (siedem państw) lub organom parlamentarnym i/lub podlegającym władzy wykonawczej (cztery państwa).

Oprócz tych środków odwoławczych zainteresowane państwa wprowadziły dodatkowe zabezpieczenia w swoich odpowiednich przepisach, aby chronić osoby podlegające nadzorowi przed możliwymi nadużyciami ze strony organów prowadzących nadzór. Zabezpieczenia, o których mowa, obejmują m.in. wyczerpujący wykaz przestępstw, w odniesieniu do których można wydać zezwolenie na nadzór, obowiązek wydania wymaganego zezwolenia na piśmie lub uzasadnienia go, lub uzależnienia go od spełnienia istotnych warunków (konieczność, proporcjonalność, pomocniczość) dotyczących nadzoru, ograniczenie możliwości przedłużenia okresu obowiązywania środka, zobowiązanie właściwych organów do postępowania, zniszczenia dowodów uzyskanych w wyniku nadzoru po zakończeniu postępowania karnego, dla którego dowody te zostały zebrane, lub po upływie okresu biegnącego od momentu przeprowadzenia nadzoru, obowiązkowy udział w procedurze zatwierdzania środka nadzoru obrońcy interesów osoby, która jest przedmiotem nadzoru, i wreszcie szczegółowe uregulowanie kwestii związanych z dostępem, przekazywaniem i wykorzystywaniem informacji zebranych w wyniku nadzoru, a w szczególności tych, które są objęte tajemnicą zawodową. Ponadto w ośmiu krajach organy nadzorcze podlegają również nadzorowi organów ochrony danych osobowych, które posiadają rozległą wiedzę techniczną w kwestiach nadzoru.

4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
Szef ABW, Szef CBA, Szef SKW, Szef KAS, Komendant Główny Żandarmerii Wojskowej, Komendant Główny Policji, Komendant Główny Straży Granicznej, Komendant Służby Ochrony Państwa	8	-	Szef uprawnionego podmiotu będzie obowiązany do przekazywania sądom dodatkowych informacji w przedmiocie prowadzonej kontroli operacyjnej oraz uzyskanych w jej trakcie materiałów i informacji.
Inspektor Nadzoru Wewnętrzny	1	-	Utrata uprawnień do wnioskowania i prowadzenia kontroli operacyjnej oraz zakupu kontrolowanego.
Właściwe miejscowo sądy okręgowe, w tym Sąd Okręgowy w Warszawie oraz Wojskowy Sąd Okręgowy w Warszawie	17	-	Sąd, w stosunku do uprawnionych podmiotów, otrzyma dodatkowe uprawnienia o charakterze informacyjnym w zakresie nadzoru nad prowadzeniem zarządzanej kontroli operacyjnej. Sąd będzie uprawniony także do zarządzania przerwania prowadzonej kontroli operacyjnej. W ramach istniejących zasobów finansowo-kadrowych mogą okazać się

			zasadne zmiany organizacyjne mające na celu wzmocnienie komórek organizacyjnych właściwych sądów zajmujących się sprawami kontroli operacyjnej, stosowanej przez uprawnione służby
Prokuratura Krajowa i prokuratury okręgowe	47	strona internetowa https://pk.gov.pl	Zadania związane z analizą postanowienia sądu o przerwaniu stosowania kontroli operacyjnej, w związku z możliwością złożenia zażalenia na takie rozstrzygnięcie.

5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

W celu wykonania obowiązku wynikającego z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2025 r. poz. 677, z późn. zm.) projekt ustawy został opublikowany w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny”. W związku z udostępnieniem projektu w serwisie „Rządowy Proces Legislacyjny” uwagi do projektu zgłosił jeden podmiot. Projektowane regulacje nie spowodują skutków dla jednostek samorządu terytorialnego, wobec tego projekt nie wymaga konsultacji z Komisją Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego.

Projekt uzyskał pozytywną opinię Komisji do Spraw Służb Specjalnych Sejmu RP (opinia nr 77 z dnia 8 stycznia 2026 r.) oraz Kolegium do spraw Służb Specjalnych (opinia nr 31/26 z dnia 12 stycznia 2026 r.).

Z uwagi na ograniczony zakres podmiotowy i przedmiotowy projektu, dotyczący przede wszystkim organizacji i uprawnień w zakresie nadzoru nad prowadzeniem kontroli operacyjnej przez służby mundurowe, a także ze względu na potrzebę pilnego wejścia w życie projektu, odstąpiono od przeprowadzenia konsultacji publicznych.

W stosunku do projektu nie wpłynęły zgłoszenia zainteresowania pracami w trybie przepisów o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z.....)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0–10)	
Dochody ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Wydatki ogółem	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Saldo ogółem	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,0	0,00
budżet państwa	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
JST	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
pozostałe jednostki (oddzielnie)	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-

Źródła finansowania	Środki finansowe w kwotach ujętych w obowiązujących planach wydatków dysponentów właściwych części budżetu państwa.
---------------------	---

Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	Projektowane przepisy nie spowodują zwiększenia wydatków budżetu państwa ani budżetów jednostek samorządu terytorialnego ponad obowiązujące limity wydatków ujęte w ustawie budżetowej, jak również nie będą stanowiły podstawy do ubiegania się o zwiększone środki w latach kolejnych.
--	--

7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

Skutki							
Czas w latach od wejścia w życie zmian	0	1	2	3	5	10	Łącznie

								(0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z r.)	duże przedsiębiorstwa	-	-	-	-	-	-	-
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	-	-	-	-	-	-
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa	-						
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-						
Niemierzalne		-						
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		Regulacja nie będzie miała wpływu na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców, oraz na rodzinę i gospodarstwa domowe. Regulacja nie wpłynie na sytuację ekonomiczną i społeczną rodziny, a także osób niepełnosprawnych oraz osób starszych.						
8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu								
☐ nie dotyczy								
Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
☐ zmniejszenie liczby dokumentów ☐ zmniejszenie liczby procedur ☐ skrócenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				☒ zwiększenie liczby dokumentów ☒ zwiększenie liczby procedur ☐ wydłużenie czasu na załatwienie sprawy ☐ inne:				
Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektronizacji.				☐ tak ☐ nie ☒ nie dotyczy				
Komentarz: Z uwagi na dodatkowe uprawnienia sądów w zakresie nadzoru nad kontrolą operacyjną konieczne będzie wdrożenie dodatkowych procedur zapewniających realizację tych uprawnień zarówno w sądach, jak i w podmiotach uprawnionych (służbach), co może wiązać się ze zwiększeniem liczby dokumentów.								
9. Wpływ na rynek pracy								
Projekt ustawy nie wpłynie na rynek pracy.								
10. Wpływ na pozostałe obszary								
☐ środowisko naturalne ☐ sytuacja i rozwój regionalny ☒ sądy powszechne, administracyjne lub wojskowe			☐ demografia ☐ mienie państwowe ☐ inne:			☐ informatyzacja ☐ zdrowie		
Omówienie wpływu		Właściwe sądy zarządzające lub przedłużające kontrolę operacyjną otrzymają nowe uprawnienia nadzorcze możliwe do wykorzystania po zarządzaniu kontroli operacyjnej. Uprawnienia te mogą być przez sąd użyte w trakcie trwania zarządzanej kontroli operacyjnej bez konieczności jej zakończenia.						
11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego								
Zakłada się, iż przepisy ustawy wejdą w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.								
12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?								
Ze względu na przedmiot regulacji nie jest przewidziana ewaluacja projektu.								
13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)								
Brak załączników.								